

Karcos szögmérő és tépett szirmok

„Száz műemlék, amit látnod kell, mielőtt meghalsz.” Ez jó lesz, gondolta.

Felix mindig is szeretett két fárasztó tanóra között az iskolakönyvtárban nézelődni. A hátsó sorok tartalmi voltak a kedvencei: modern és klasszikus építészet, földrajz, művészeti könyvek, semmi gagyi cucc. A sarokban eldugott fotelbe behuppan, és a kiválasztott könyv csinos borítóját csodálva lélekben fel is készült arra, hogy egy tartalmas és hasznos kikapcsolódásba részesüljön. Éppen csak kinyitotta a bevezetőnél, amikor valami furcsa zaj a füle mögül megtörte a könyvtár nyugtató csöndjét.

A terem hátsó falának dőlve mintha valami tompa, de jól kivehető morajlást hallana a túloldaltól, épp onnan, ahol tudta szerint a takarító szertár található. Kíváncsiságtól megrészgélve a hideg falhoz simította fülét, és tátott szájjal rádöbbsent, hogy a hang egy ismerős csöddöről származik, és a bentől kitörő nyögések egyértelmű jelei egy zavarba ejtő szituációnak. Nem is kellett neki több ahhoz, hogy mindenét félredobva otthagyja a helyszínt, és minél előbb megkeressen egy számára fontos kancát.

Rose, ifjú és bohókás szerelme a második emelet zsibongójában barátnőivel kört alkotva mesélt nagy beleéléssel valamit, amikor Felix megpillantotta őt. Pánikosan odalépve hozzá nem túl illedelmesen megragadta mellső lábát, és magával vonzolta lányt egy csöndes sarokba, miközben bocsánatért esedezett a meglepett kancáknak.

- Figyelj, valami komoly dologról akarok beszélni veled.

- Mi van veled szépfiú? Egész nap csak rohangálsz, mint valami mérgezett egér.

- Ez most kicsit furán fog hangzani, de asszem hallottam Caesar tanár urat valakivel dugni a szertárban.

- Mi van? –tört ki gátlástalan kacagásba a kancai- Az a kezes bárány? És a könyvtár melletti sufniiban? Hát ez hatalmas! De mégis kivel?

- Nem ez a lényeg. Héj, tudom, hogy milyen jóban vagytok. –nézett összehúzott szemekkel.

- Igen, szeretem a franciát, ezzel most mire akarsz kilyukadni?

- Ismerem az ő fajtáját: fiatalkorú és egyedülálló jóképű csöddör, a kancadiákok kedvence. És ezt ő is jól tudja magáról.

- Miről beszélsz? –pislogott zavartan Rose.- Féltékeny vagy, mi? Azt hiszed, hogy félrelépnék vele?

- Rosszabb. Aki egy kollégáját meg tud fektetni, az többre is képes lehet.

- Aj, Felix, néha annyira buta tudsz lenni. –karolta át a csődört.- Oké, bevallom, én vagyok a kis kedvence, de nem farom, hanem az eszem végett.

- Szerinted azért jelenteni kéne? –hámozta le magáról finoman a kancát.

- Az se biztos, hogy jól hallottad, lehet, hogy csak súlyzózott a felmosóval, vagy felüléseket csinált, mit tudom én. Egyébként se jönne most jól egy ilyen balhé.

- Ebben igazad van.

- Tudom, hogy izgulsz az év végi vizsgák miatt, de attól még nem kell más kitalált problémákkal elterelned a figyelmedet.

- Oké, megpróbálom néha visszafogni magam. Azért még áll az este? A Fekete nyeregben ma alternatív rockot játszanak egész este. Mennünk kéne rá.

- Simán, már nagyon ránk férne egy ilyen stresszoldó.

Felix lelkesen szóra nyitotta volna a száját, de egy tanteremből kitörő hang megelőzte.

- Rose, ma petite, gyere be, elkezdenénk. – szólt a szertárból ismerős hang.

- Asszem ez nekem szólt. Később még dumálunk, te őrangyalom.

Egy rövid csókkal búcsút intettek egymásnak, majd Felix is már egy fokkal oldottabb hangulatban baktatott a délutáni óráira.

Egy víztorny, mormogta magában gúnyos undorral Felix. Tipikus, az ilyen faladatok, ahol egyedül egy épület kifogástalan funkciója van a központban, szánt szándékkal tépik ki a képlekeny póni koponyákból a kreativitás minden formáját. Bezzeg amikor egy emlékművet kellett tervezni Luna hercegnő visszatéréséről, csak úgy suhantak el előtte a jobbnál jobb ötletek. Többet ki is dolgozott szorgalomból, bár nem mintha ez változtatott volna a jegyén. Mindenesetre ma se a számolás, se az ötletelés nem ment gördülékenyen, még egy egyenes vonalat is nehezen tudott húzni otromba vonalzója segítségével, ami leginkább egy kopottas deszkára hasonlított néhány jelöléssel a szélén. Már előre elképzelte, amint lejár a tanítási idő, táskájába vágja ezt az unalmas projektet, gyorsan hazavergődik belvárosi otthonukba, harap valamit anyukája főztjéből, aztán irány az éjszakai élet párjával karöltve.

Már a búra tetején lévő korlátokat rajzolta, amikor éles rezgéssel megmozdult az asztalra kitett mobilkészüléke. A zörrenés hatására az egyenesnek szánt vonal úgy festet, mint egy pusztító földrengés szeizmográfja. Felix mérgesen pillantott az otromba eszköz felé, aminek kijelzője egy ismerős nevet rajzolt ki apró zöld négyzetekből: ROSE. A váratlan üzenetet megnyitva hirtelen úgy érezte magát, mint aki épp most kapta volna a hírt, hogy a szülővárosát porig rombolta egy changeling hadsereg.

„Ezaz! Megkaptam!!! Caesar engem visz el a Forradalmárookra! Kedvenc darabom, és ma este lesz. Bocsi anyukám, ezt nem hagyhatom ki, ígérem, majd holnap bepótoljuk a bulizást. ;)”

Felix miközben próbálta álcázni frissen kapott pánikrohamát, felpattant gyűlölettel eltöltve a székéből, és tudatalattija vezérlésével nagy léptekkel megindult. Ha az az őrült valamit tervez valamit, akkor ma este hajtja végre.

A terem ajtajából visszapillantott csoporttársaira, akik ügyet sem vetve az ajtónyitásra, az asztal fölött görnyedve szorgos robot módjára koncentráltak aktuális feladatukra. Aztán a tanári felé vette az irányt. Egy emelet megmászása közben próbált kitalálni valami gyanútlan tervet, amivel eljuthat Caesar asztalához, és utánajárhasson ennek az egész rejtélynek. Futás közben előkapott egy patányi vastagságú tervrajzot, a tanári ajtaja előtt kicsit kifújta magát, kopogott, és magabiztosan benyitott.

Gondolta, hogy ilyen időtájban nem lesznek sokan, és szerencsére igaza is lett. Az ajtóval szemben pár méterre egy idős kanca pillantott fel dolgozatjavításából, és baráti mosollyal köszöntötte a csődört.

- Patáját csókolom tanárnő. – mondta a lehető legszimpatikusabb hangleejtésben.

- Felix, édes fiam, engem keresel? –fordult felé a székéből.

- Nem, Caesar tanár úrnak hoztam valamilyen feladatlapokat, a mai órán nálunk felejtette őket. –majd felmutatta a nemrég előtűrt vázlatokat.

- Szerintem már órák óta hazament. Tedd csak le az asztalára, az övé az ablak melletti a sor végén.

Többre nem is volt szüksége, tempósan, de mégis feltűnésmentesen közeledett a holmikkal megrakott asztalsorhoz. Már távolról nézve is ez volt a lehető legközhelyesebben elrendezett asztal, amit csak egy franciatanárnak el lehet képzelni. Bal oldalt tornyosult pár tankönyv és szótár, középen néhány toll és egy tűzőgép sorakozott, a másik szélén meg még több dosszié, ebben viszont különböző fénymásolatok voltak.

Nem volt sok ideje, de most mintha elbizonytalanodott volna. Azzal nem számolt, hogy egy kupac tetején heverni fog egy sárga boríték, rajta piros nagybetűkkel feltüntetve, hogy "szigorúan titkos", de arra azért számított, hogy valami személyesebb dolgot is találni fog. Körbenézett, nem figyelte senki, a három tanár a terem három másik sarkában bőven el voltak foglalva a saját bajaikkal. Lenézett, még volt kettő felfedezetlen fiók, ezekben lennie kell valaminek. Kinyitotta halkan az alsót, még több fekete-fehér fénymásolat, egy magnó és hozzá CD-k, mágnesek, és egy csomag gémkapocs, csupa unalmas órai felszerelések. Kihúzta a fölötte lévő, ezt már kevésbé finomkodva, sürgette az idő, és egyre feszültebb is lett. Ez már nem úgy nézett ki, mint egy hivatali levéltár, hevert itt némi apró, pár kulcs gombolyagban, és néhány sportújság között a tanári notesze. Ez kell nekünk. Gyorsan

kivette a névvel ellátott kicsi, de vaskos füzetet, és körültekintően elrejtette a másik kezében szorított tervrajzok közé. Oldalával betolta a fiókokat, és célirányosan a kijárat felé vette az irányt. Már a küszöböt átlépve lépett volna át az ajtón, amikor egy krákogó hang a nevén szólítva megállította

.

- Felix!

Ebben a szent pillanatban rájött, hogy egy végzetes szarvashibát vétett. Még mindig a kezében voltak az említett lapok, ostobán nem rakta el a táskájába vagy dugta el őket, ugyanúgy szorítottam őket, mint amikor belépett a tanáriba, és ezt nyilván a szemfüles matek tanárnő is észrevette. Ebből nem fogja kimagyarázni magát.

- Tessék? – válaszolta törékeny hangon, és hátrafordult.

- Aggódom a teljesítményed miatt, kevesem. Te nagyon okos csikó vagy, és szorgos is, de a figyelemmeddel néha komoly gondok vannak. Mond csak, minden rendben van veled?

- Nem tudom, mármint én jól vagyok tanárnő, csak hát lehet, hogy kicsit meg vagyok fázva. –majd patájával végigsimította izzadt torkát, miközben próbálta megfejteni, mit is mondott éppen.

- Hát igyál sok teát, és aludd ki magad a hétvégén kérlek!

Még pár pillanatig egymásba meredt Felix zavart tekintete és a matektanár viseltes és táskás szemei, mire végre leaset az öreg póninak a tantusz, és kíváncsian felhúzta a szemöldökét.

- Mi történt? Nem találtad meg a tanár úr asztalát? –tekintett Felix kezében már gyűröttre szorított laphalomra.

- De, jó hétvégét, viszontlátásra.

Azzal a lendülettel vágta is be maga mögött a fehérre mázolt ajtót, és ámokfutásba kezdve bolyongott az idős épületben, amíg már ő se tudta pontosan, melyik bolygón él egyáltalán. Végül a tudományrészleg egyik mosdójába viharzott be, magára reteszelte az egyik wc deszkapallóját, és a lapokat a szélrózsa minden irányába szétszórva kereste az imént megszerzett zsákmányt. Aztán nekikezdett a nyomozásnak.

Már vagy tíz perce lapozgatta az oldalakat, bármilyen gyanús, vagy figyelemreméltó információ után kutatva, de be kellett látnia, hogy valószínűleg ennek az egésznek nincs semmi értelme. Órai jegyzetek, idegen szavak, néhány telefonszám, firkák, de jórészt sajnos kitöltetlen oldalak. Úgy látszik ez a pasas is ahhoz a póni típusokhoz tartozik, aki mindent a fejében, nem pedig a noteszában tárol.

Kezdett az egésztől elmennie a kedve, az igazat megvallva fogalma sem volt, hogyan kell nyomozást játszani, és a koncentrációjához sem segített sokat az, hogy a kemény és hideg véccélölke már szinte elviselhetetlenül nyomta az ülepét. De nem adhatja itt föl, talán már

csak órái vannak hátra, hogy megmentse szerelmét! Lennie kell valahol egy eldugott szónak, vagy egy elejtett nyomnak, talán ha fordítva nézném...

Mintha a notesz csak arra várt volna, hogy a tengelyénél megfordítsák, azon nyomban kiejtett magából egy gondosan összehajtott levelet, ami olyan kecsességgel szállt a csempe nedves kövére, mint egy őszi tölgyfalevél a friss avarba. Felix lélegzetvisszafojtva kapta föl egy pillanat alatt, és remegő patákkal hajtotta szét a vonalas papírfecnit, ami gyöngybetűk hosszú sorait tartalmazta.

Egy szerelmeslevél?

– „Caesar, nem tudom titkolni tovább az iránt érzett vágyakat...” – mormogta magába a nyálas sorokat – „...amióta csak megérkeztél, mint egy tolvaj, úgy loptad be magad a szívembe.” – ez borzalmas, melyik lány képes így írni?

Még sok-sok hasonló színvonalú mondaton át élvezhette ezt a különleges írást, mire a tépett lap aljára, az aláírásig jutott.

Mr. Clay

Ezt a két szót megpillantva Felix egész napos feszültsége mintha egy pillanat alatt tört volna, és alakult volna át felszabadult kacajjá. Még az ülőkéről is lefordult, miközben élénk fantáziájával elképzelte a földrajztanár és Caesar romantikázását, de kicsit magát is szégyellte, miért nem jutott eszébe ez a szinte nyilvánvaló tény. Kifele menet azért eltervezte, hogy hétfőn megkeresi, és elnézést kér, amiért belekotort a magánéletébe, meg persze megígéri, hogy diszkréten fogja kezelni a kettőjük kapcsolatát.

Egyedül a mosdó előtti csempét felmosó takarító néni lett egyre türelmetlenebb, aki mostantól megfogadta, jelteni fogja, akárhányszor rajtakap valakit vicces cigit szívni a mosdóban.